

ZÁKLADNÍ ŠKOLA NOVÁ PAKA, HUSITSKÁ 1695
absolventská práce

PŘEDSTAVUJEME VÁM

Kateřina Fejfarová

Vedoucí absolventské práce: Mgr. Šárka Polmanová

Předmět: Český jazyk

Školní rok: 2019 – 2020

Prohlašuji, že jsem absolventskou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a materiálů. Všechny použité zdroje jsem citovala.

Souhlasím s tím, aby má absolventská práce byla k dispozici zájemcům o její studium.

V Nové Pace, 1. 4. 2020

Kateřina Fejfarová

Obsah

1. Úvod.....	4
1.1. Téma.....	4
1.2. Cíl mé absolventské práce.....	4
2. Postup.....	4
2.1. Výběr osoby.....	4
2.2. Rozhovor.....	5
2.3. Příprava dat.....	6
2.4. Časopis Achát.....	6
2.5. Ze vzpomínek mého dědečka.....	7
3. Závěr.....	12
4. Zdroje.....	13

1. ÚVOD

1.1. Téma

Téma Představujeme Vám jsem si zvolila, protože mi tento koncept přišel velice zajímavý. Ráda naslouchám druhým a cítila jsem potřebu zaznamenat jejich příběh do světa. Nadchla mě představa, že jeden z mých písemných výtvorů bude veřejný.

1.2. Cíl mé absolventské práce

V absolventské práci je popsán život jedné z novopackých osob, což byl cíl mé celoroční práce, a následně přidání do časopisu Achát.

2. POSTUP

2.1. Výběr osoby

Jeden z prvních kroků zpracování mé celoroční práce byl správný a vhodný výběr osoby z okolí Nové Paky. Rozhodování avšak nebylo těžké. Po odborné konzultaci s mou vedoucí práce jsem zvolila mého dědečka Emila Mozlera, který, podle mého názoru, má velice historicky zajímavý život. Tím, že se narodil do válečného období, mě jeho příběhy velice fascinovaly a připadaly mi neskutečné.

Obr. 1, dědeček Emil Mozler

2.2. Rozhovor

Sestavila jsem si osnovu na nezodpovězené otázky, od útlého mládí v jeho rodné obci Huleč na Ukrajině, školní život, reemigrace do České republiky, až přes umístění do Nové Paky. Při každé návštěvě dědečka jsem byla krůček po krůčku v cíli. Průběžně jsem si zapisovala a vrývala do paměti každé jeho slovo. S dědečkem se mi dobře spolupracovalo a velmi příjemně poslouchalo. Následně jsem se spojila s dědovou sestrou, která mi informace potvrdila.

2.3. Příprava dat

Zodpovězené otázky jsem převedla do wordové části, kam jsem uchovala tedy život a příběhy mého dědečka. Po několika týdnech úpravy jsem byla s výsledkem spokojená a hlavní část měla za sebou.

2.4. Časopis Achát

Do časopisu Achát jsem stručně vypsala to nejpodstatnější, následně zaslala předsedovi redakční rady Achát a o měsíc později se článek opravdu objevil v časopise.

Obr. 2, článek v časopise Achát

2.5. Ze vzpomínek mého dědečka

Úvod:

Představuji Vám svého dědečka Emila Mozlera, pětaosmdesátiletého občana Nové Paky, který v našem městě žije od roku 1986. Přiblížil mi svůj život, popsal mi své dětství a podělil se se mnou o zajímavé zážitky ze svého rodiště v české Hulči.

Dětství na Volyni:

Huleč česká je velká vesnice, která se nachází ve volyňské oblasti v západní části Ukrajiny. Dědovi předkové se sem přistěhovali z Čech v roce 1877.

Na základní školu chodil v Hulči, celých osm let, od pondělí do soboty, jednou v měsíci měli volnou i sobotu.

Obr. 3, děda ve škole v Hulči – první zprava dole

„Od roku 1921 patřila Huleč k Polsku, v roce 1939 ji obsadil Sovětský svaz, a tak byla pod nadvládou sovětů. Do školy jsme chodili v uniformě. Učili jsme se jazyk český, ukrajinský a ruský, algebru, geometrii, přírodopis, dějepis, zeměpis, fyziku, chemii.“

„Avšak nebylo to jednoduché ve válečném období, kdy si vojáci zabrali polovinu školy, a tak se učilo na dvě směny.“

Obr. 4

„Potom vojáci vystěhovali rodinu z tohoto domu (foto), zabydleli se tu a škola byla volná. Za tímto domem na poli často přistávala letadla.“

Jako malé dítě musel žít ve strachu a život v té době nebyl vůbec růžový. Dědeček má několik pravdivých historek, které se vůbec nepodobají lidskosti.

„Ruská vojska ve vedlejší české vesnici chtěla nechat obyvatele umřít hladem a zničit jim část vesnice. Lidé byli už tak zoufalí, že si loupali kůru ze stromu, dokonce i jedno miminko snědli, aby měli alespoň nějakou potravu. To bylo hrozné. Nějak se o tom dozvěděli američtí novináři a Stalin udělal to, že ve vesnici nechal udělat hody, dlouhé stoly a samé jídlo. Občany posadil ke stolu a nechal je vyfotografovat, aby všichni viděli, jak se mají dobře, ačkoliv to vůbec nebyla pravda.“

V roce 1941 byl Sovětský svaz přepaden fašistickým Německem a následně byla Huleč obsazena Němci.

„Polovina naší vesnice bojovala ve válce, i můj dědeček. Vojáci měli vždy něco k jídlu, slanečky a tak podobně, můj dědeček neměl nic. Ze známosti bydlel o deset kilometrů dál u Poláků. Vždycky jsem chodil s babičkou mu donést něco k snědku. Když už slunce zapadalo, letadla a stíhačky se nad námi slétaly, z padáků si udělali osvětlení a osvětili si celou vesnici, dokonce bombardéry se slétly a shazovaly bomby, o dědečka jsme v tu chvíli měli ohromný strach.“

„Když u nás řádili Banderovci (organizace ukrajinských nacionalistů), zažili jsme těžké chvíle. Banderovci Ukrajincům i nám záviděli, mysleli si, že máme všeho dost. Po vesnici chodili od domu k domu a požadovali alespoň dvě brambory nebo něco k jídlu. Ale byli na omylu, neměli jsme nic kvůli Němcům, kteří nám všechno sebrali.“

„Měli jsme krásné hodiny s ozdobným kyvadlem. Do každého domu přišli vojáci. Vzali si slavník, jídlo a uhnízdili se u nás v kuchyni. Kuchyň jsme měli velkou, takže vojáků tam bylo hodně. Jeden si povšiml těch hodin, namířil na ně zbraní a vyhrožoval, že je celé rozstřílí. Všichni jsme vyděšení čekali s hrůzou na střelbu, ale naštěstí jiný voják mu to vymluvil, za což jsme byli rádi. Hodiny jsem si přivezl do Čech.“

„Na Velikonoce bylo tradicí zabít prase. U nás ve chlévě jsme jich měli několik. Ale přišli Banderovci, šli rovnou do chléva vybrat si to nejhezčí a pak teprve šli smlouvat k nám do domu. Na mého tatínka udeřili, že si jedno odvezou. Tatínek jim ho pak musel na káře přivést, kam si poručili, ale o peníze si říct nemohl, poněvadž by nás na místě zabili. Bylo to už za tmy, s hrůzou jsme čekali na tatínka, jestli se nám živ a zdráv vrátí. Dopadlo to naštěstí dobře.“

Za jakým účelem jste museli migrovat?

O reemigraci se začalo uvažovat v době, kdy ČSR byla okupována německými fašisty.

„Za vlády sovětů se život na Volyni hodně zhoršoval, nutili nás vstoupit do kolchozu, zakazovali vyučovat český jazyk, českou kulturu, vytvářeli tlak na lidi, zavírali je do

vězení pod různými vymyšlenými důvody. Bylo vidět, že život na Volyni už nebude svobodný, a navíc hrozilo vyvlastnění půdy. A tak jsme se těšili na návrat do rodné země svých předků.“

„Do Čech jsme se stěhovali v roce 1947. Naši usedlost jsme předali sovětskému státu, na což jsme dostali zvláštní potvrzení.“

Jak probíhala cesta do České republiky?

„Jeli jsme 14 dní vlakem, dnes bychom tam byli za den. S sebou jsme si vezli krávu a koně. Cestu vlakem jsem si užíval a byla to zábava. Vždy jsem nohy nechal svěšené z vlaku a sledoval okolí a svět. To se mi líbilo.“

„Vlak měl zastávku na Slovensku v Košicích, tam jsme dostali něco k snědku a nějaký prášek, poněvadž jsme všichni dostali vši.“

Nebylo jednoduché zanechat na Volyni kus svého života, kus své práce. Hulečtí občané byli v Čechách rozptýleni v mnoho místech.

Každý obyvatel hledal své místo v životě v nových podmínkách.

„Každému byl přidělen dům v Čechách, protože místa tu byla prázdná po odsunu sudetských Němců. Nám byl přidělen domek v malé vesnici Bukov na Rakovnicku ve Středočeském kraji.“ V té době bylo mému dědečkovi 13 let.

Na nový domov si chvíli museli zvykat. Jeho rodina hospodařila soukromě v zemědělství do roku 1957, kdy jejich majetek museli předat do státního statku. Dědeček se poté vyučil traktoristou na zemědělské škole v Jesenici a nadále pracoval ve státním statku. Na horách potkal svou pozdější ženu, moji babičku, která bydlela v Nové Pace. V roce 1986 se právě sestěhovali sem do Nové Paky s dvěma dětmi. I tady dědeček pracoval ve státním statku ve Valdově.

„Několikrát jsme mou rodnou vesnici navštívili. Často jsme přespávali u našich známých, kteří v Hulči zůstali. Náš dům teď obývá ukrajinská rodina. Rád bych se tam ještě podíval, ale zdraví už tolik neslouží na takovou dalekou cestu.“

Obr. 5

Foto v roce 2010 na návštěvě před svým rodným domem v české Hulči

Teď se děda stará jen o svou domácnost a zahrádku. Zastane ještě nějaké práce kolem domku, co mu síly dovolí. Často dědečka navštěvuji, ráda s ním posedím a poslouchám příběhy z jeho vzpomínek.

Závěr

Jsem moc ráda, že jsem si mohla vybrat absolventskou práci právě na téma Představujeme Vám. Díky této absolventské práci jsem se dozvěděla spoustu informací o dědečkovi a mohu říct, že společně strávený čas nás více sblížil. Dědeček mi povyprávěl kruté historky z válečného období, které si celý život nechával pro sebe. Přiblížil mi svůj život, popsal mi své dětství a za to jsem mu velice vděčná.

Zdroje

Zdroje obrázků:

Obr. 1 – 2: vlastní fotografie

Obr. 3: rodinné album

Obr. 4: Lucie Fejfarová

Obr. 5: Jiřina Horáková